

БЕЗЪ КЪСМЕТЪ

— Татко бе, купи ми нови панталони, нали преминахъ съ шестица! — помолихъ се азъ въ края на учебната година.

— Ще ти купя, синко, какъ да не ти купя, — клатъше глава татко. — Само почакай мъничко да ожънемъ житото, да го овършеемъ, па тогава! Не само панталонки, и ново каскетче ще ти купя.

— Не ща каскетче, шапка искамъ!

— Добре-е, шапка да бжде!

— Ама като на Ценко, съ лачена каишка.

— Такава. Но... нали знаешъ! — върти ми съ пръстъ той.

— Да те слушамъ!

— Ха така! Качвай се сега въ колата да карашъ кравитъ!

Цъло лѣто тичахъ съ мама и тате по полето. Когато тѣ жънѣха, азъ събирахъ ржойкитѣ подиръ тѣхъ, налагахъ ги на голѣми купчини, а следъ това татко ги вързваше на снопи. А изправѣше ли се слънцето на пладне, грабвахъ бъкела и затичвахъ изъ долищата за студена вода. Така помагахъ, докато прибрахме житото въ хамбара. Краката ми бѣха изранени отъ стрънѣта и кжпинитѣ, а ржцетѣ ми изподраскани отъ паламидата и бодлянката.

— Хайде сега да идемъ на пазара, — дръпнахъ една сутринъ татка за ржава.

— Има време, почакай! — успокои ме той. — Нека да поскжпнѣе житото.

Сърдце ми се сви отъ болка. Но не заплакахъ. Вѣрвахъ, че всичко ще се нареди. Но когато барабанътъ удари за записване, мжката ми пакъ избухна.

— Панталони искамъ, чувате ли! — приплакахъ азъ. — Цъло лѣто ме лъгахте, какъ ще ида утре на училище съ тѣзи скжсанитѣ! Панталони и шапка искамъ, да го знаете!

— Знамъ бе, синко, но какво да правимъ сега? — свива рамене татко. — Нали ти казахъ, нека да поскжпнѣе житото, тогава...

Два дни и две нощи се сърдихъ. Молѣха ме да ямъ, азъ все отказвахъ. Но щомъ се разшетваха изъ двора, бързахъ да се налапамъ. На третия день мжката ми попремина. Мама поизкърпи дрешкитѣ ми, и азъ отидахъ на училище. Стори ми се, че всички ученици сж съ нови дрехи. Ето, Лиляна се премѣнила като кукла. Ценко кривналъ новата си шапка. Благо тича съ алена ризка. Минчо не сменя очи отъ новитѣ си обуца. Само азъ бѣхъ вехтичко облѣченъ.

Мина дълго време, но и за мене дойде дългоочакваниятъ день. Еднажъ татко се върна въ кжщи веселъ и ми рече:

— Да знаешъ, утре ще те водя въ града. Ще ти купя панталони и шапка.

Азъ подскочихъ отъ радостъ.

На другата сутринъ мама ме сбута:

— Ставай, ще ходите вече!

Като коте се преметнахъ отъ одъра и изтичахъ вѣнъ. Татко бѣше напълнилъ човалитѣ и ги нареждаше въ колата. Припнахъ